

και στα καράβια, σαν στήριξη και σαν θρησκεία, κομμωτάκια ξύλα, πανιά, σχονάκι, λογιής-λογιής πράγματα του καραβιού. Και σαν χάθηκε η προσδοκία, ή θύλασσα βρέθηκε στο μέρος της μαρτυροεπείας άδεια και λίγο μόνο παραμυθένι. Από το καρά ούτε σπιλάδι. Τό ελχε κάνει κομμωτάκια-κομμωτάκια ό σέρφουνας που έπυσε άλόγοφως άπάνου του. Η στήριξη και τά θρησκεία που σωραίστηκαν στο μουράγιο, ήταν τά κομμωτάκια του, που ξανάεφταν πάλι κάτω, αφού άνεβηκεσαν ψηλά. Μά τό παιδί δέν βρέθηκε πουθενά. Μετά τό σκοτωμό του άπό τόν σέρφουνα, θιά τό καράκι ή θύλασσα. Μέσα στό κομμωτάκι μονάχα που έπυσαν πάνω στον πατέρα, άπό τό θρησκεία του σέρφουνα, ήταν κι' ένα κοριτσάκι άπό τήν φανέλλα του παιδιού του.

Χωρίς καράβι και χωρίς παιδί, γάρσε ό καπετάνιος στην πατρίδα. 'Αλλά καταΰστασε με δουλειά άπό τόν ένα και τόν άλλο, να σωραίστη ήντα τρεχαντήρι πιο μικρό. Τό μωρό άπό τήν υπερφίρνη μαρτυροεπεία που του θρησκώτισε ό σέρφουνας.

Δόξα σοι ό Θεός!... Έλχε άπολυθεί τάρα άπό τόν στρατό και ό μεγάλος του γιός, ό Παναγιώτης, και τόν βοηθούσε. Έπύησαν και κιά ή δουλειές, γιατί όλοι ήθέλαν να ειλικύνουν τόν ναυαγομένο τό φακελλάκι, και σ' ένα χροόν ξεχρωήθηκε τό τρεχαντήρι. Τά παιδιάκια γαλιανά μάτια του καπετάνιου έγέμισαν πάλι φως. Σαρά-σαρά κιάισανε ή παλίες πληγές.

Τό τρεχαντήρι όμως δέν στάθηκε τικρό. Έλχε φορτώσει ρετινία για τόν Πειραιά, με ότε φορτίο, ούτε πλοίο έπύησαν στον προσοχώ τους. 'Ακόμη και σήμερα κανείς δέν ξέρει πως τό ρετινί έπυσε φορτίο. Οι άνθρωποι γύλωσαν κολλυμπάνιας, αλλά γύλωσαν μόνον ή ψυγές... Σέ λίγες ημέρες ήθε και τό μήνυμα του χωριού του δεύτερου γιού του Πάτρα, του Παναγιώτη. 'Ενας έξοχός του έρωξε με άπιστολά και τόν άφησε τόν τόπο. Τέτοιος καπιτωρμούς της τύχης δέν ελχε άκουστεί ποτέ σε όλο τό νησί.

Μά ή φανέλλα έφερε και γύρη. Κι' ό καιμένος ό καπετάνιος, που τά μάτια του είχαν άκόμα τήν έκφραση του άρνιού, μάχηρε άπό δά μά παλιά άρρωστα, άπό και ένα κατόρι, άπό τό άλλο μέρος ένα σχονάκι, με άλυσσοδά, ένα παλιό άπομεινάκι πανί και άρατάσε ένα μικρό πατήσοκαρι, ένα μουσικόκι έξη-έκπτά τόνιον, για να κάνει κατι μουροματωρούσε. Τό μουσικόκι αυτό σάτσε έφαριάτωτο στο λιμάνι, άγνωστο και γέρκο. 'Ο ιδιοκτήτης του τό έδωσε για ένα τίπο, α, έτοι μόνο να γύνη ή βοήθεια στον καπετάν Πάτρα.

Κανένος δέν θα ορησκώδινανε να τάξει δόνη με τό σάτιο αυτό σαράβαλο. 'Αλλά ό καπετάν Πάτρας ήξερε και άπό χωρους και άπό θύλασσα και ή ανάγκη να θρησκεί το μαρτί του που έδνε φτερά, τόν έκανε γενναίο και άπυλλόρητο. Έκανε κάμωσα ταξείδια με τό σαράβαλο. Τό ελχε παλωμάσει, τό ελχε μπαλωμάσει, τό ελχε μαγομάσει, τό έρτισσε σαν καινούργιο. Τό χυδνε και τό κομμώσαμε άγνωστο. 'Ενα ζωόγιο της πήχης έφατίσε πάλι τό δρόμο της ζωής του.

'Ενα πρωινό όμως, ένας άδέος καπετάνος κάποιου μεγάλου ορησκώδικού που έπυανε με φούρια στο λιμάνι, έπυσε πάνω στο μουσικόκι και τό χύρισε στη μέση. Και ούτε άποζύμωσι, ούτε τίποτα, γιατί τά πολιτικά μέσα έμπερδεναν τήν ύπόθεσι και ό δικηγόρος έθγαλαν λαδί τόν κυβερωήτη του ορησκώδικού.

Μαζύ μ' όλα αυτά, χτύπησε τόν καπετάνο κι' άλλη συμφορά. Στο 'Απομωζικό Ναυτικό Ταμείο, άνάμεσα στους φακέλους για τίς συντάξεις, μπερδευτήκε και χάθηκε ό φακέλλος του καπετάν Πάτρα. Και όταν, λυγωμένος άπό τίς συμφορές, χωρίς καίρα και χωρίς κόσσα να δουλέψη σε ξένα καίρια, ζήτησε να πάρη τή συντάξι του, του είπαν πως δέν τόν έβρισκαν γραμμένο σε κανένα χαρτί. Σωραναπέντε χροόν μαλωμοραβήγματα με τή θύλασσα έπύησαν χωμένα. Του έμνε πάλι ένα βαρκάκι, τό βαρκάκι που ελχε τό μουσικόκι. Μά φρελίνα, τό πούλ γά τρία πρόσωπα. 'Ο καπετάν Πάτρας έστύριζε όδες τίς έλ-έδες του σ' ατή. Τήν έβαρε μούση κι' άρχισε να φραεινή με τό κομμώκι ή με τό παραγάδι. 'Επύσε βοηθό και τή θυγατέρα του τήν 'Αστρίνα, που ελχε μάσσε τής βάβος της, της μακαριώτισσας τής γρηάς 'Αστρίνας, που σάθηκε μοναδική γυνάικα-φραός και ελχε μπει και τό δνεάκι της σε τόσα ναυτικά βόλια.

Μετά στο σάτι έμωσ του καπετάνιου, ή φτώχεια και ό ξεπερπάς δέν ελχαν κατερθώσει να χιτηρήουν τήν εύγένεια και τή φιλοξενία, και καταπύοσε ή μση δουλειά του γέγου καπετάνιου, που ελχε γίνει πιά φραός, και τής θυγατέρας του, να πηγαίνη χαμένη, γιατί τά πύ έλνεκτά φραία, τά πιο μεγάλα μαρμαροίνα, σε πιο άραίο άστωκί, έδλντοτο δωρο στους παληγούς φίλους ή έθυσιαζοντο στο τρατέκι για κανένανωξένο που ξεπερτε στο λιμάνια.

Δέκα χρονια βαστώσε ή δουλειά αυτή του φραό με τό μαύρο βαρκάκι. 'Ησαν τά δέκα χρονια που καταφέρε μονάχα να του τά αναγρωφίσουν στο Ναυτικό Ταμείο

για συντάξι. Και ήταν εύχαριστήμένος ό καιμένος ό καπετάν Πάτρας. 'Επί τέλους, για τά τελευταία του θα ελχε κάτι. Γι' αυτό μου έλεγε χαρούμενος, όταν έδδ και τρεις μήνες έτυχε να πάω στο νησι:

— Σωθίτηκαν πάλι τά ψεματά για κείνη τή συντάξι. Διασκώσε δροσμέσ τόν μίρα, σήμερα, ελχε κάτι τι.

Καίμενε άνθρώστε!... Δέν ελχε ούτε δόχτια καν, γιατί τά δόχτια στοκίζων και πού να προλάδη, όχι δόχτια να φτάση, αλλά να χορτάση με φραία δέκα στόματα. 'Οχι τό κορτίαι, τόν έναίο του και τήν κατεπάνωσα. Γι' αυτό, καμιά φορά, καταφειγε στους δινωμάτες, Διακολογήμνη παράδοσις του νάκου και πούλ χρωσιανή. Τό ήξεραν και ό χορωομάδες και ό τελονοφύλακες, με ποός να μείρη; 'Εβαιναν πως δέν έβλειαν.

Τώρα τό γράμμα που έλαβα, μου έφερε τό μήνυμα του σκοτωμού του άπό δινωμάτη. 'Αγέσε, με άπολυτορτώως θάνατος. 'Ο καπετάνιος, άτως προλάθε και τό ελχε, ξεκοφώτισκε άπό τήν πολυδωσανομένη ζωή του.

Και τί σκέπτομαι;

'Όταν με ξεκοφώσε κανένα ταξείδι πάλι στο νησί και άντιχώσω τά μάτια τής κατεπάνωσας, δέν θα μπορέσο να άποφύγω να φάω μαζί τους. 'Ιδια γυνάικα στην ψυχή, σαν τόν μακαριότη τόν καπετάνο, θα έξακολωθή να προσθέτη ένα ή πιο πολλά πιάτα φιλοξενίας στο τρατέκι της, σε κάθε παλιό γινωστό ή ξένο. Μόνο που στο τρατέκι δέν θα κάθονται, μου φραίνεται, γρησκή και τά όχτώ κορτίαι.

Αυτό-τόια πρέπει να πάρουν έπαγγέλιμα τήν φραση, γιατί δέν θα προλαβήν μόνη ή 'Αστρίνα να τρέψη με τό φάρομα τόσα στόματα, και γιατί ή παράδοσις της φιλοξενίας του σπυού του καπετάν Πάτρα δέν μπορεί να σβήση, κι' άς έσβισαν ό άνδρες άπό τήν οικογένεια.

Αυτό μου λένε και τά γαλιανά παιδιάκια μάτια του καπετάνιου, που ήσαν πάλι μπροστά μου άπάνω στο άρρωχο χαρτί της έπιστολής...

K. ΦΑΛΑΤΑ-ΙΤΣ

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΗΟΜΝΗΣΙ

'Απόψε μοιχόρησι στο ύο
θύμησι δνείρον μακρινού
που πάσσε και χάθηκε στα χρονα ποι διαβήσαν,
και δέν άπόειν' σε' αυτό
—της μοιρας μου θήταν γραφό —
τίποτε να παρηγορω τά νεύτα που στυστήσαν.

Δυό μάτια πλάνα φλογερά
ήταν για μένα ή χαρά
στα παιδικά τά χρονα μου πούχουν για πάντα
(σβήσει)
χάθηκαν σαν τρελλά φιλά,
σαν δεβατάκια πουλιά
και με πικρή άνάμνησι μονάχα εχουν άρφήει.

Μι' άνάμνησι παντοτεινή,
σε' δυό κι' αν εινε μακρινή,
σκέλαδα τή σκέψη μου κρατάει στα περασμένα
(χοδιά,

βλέτο τά δλαστρα μου μαλλιά,
του γάρου άκούω τή μιλιά,
μα δέν ξεχνω τά μάτια της, θα τά θυμώδι' αιώ-
(νια.

A. K.

ΘΥΜΑΜΑΙ

Θυμιάια κάποιο δλάνθηστο δροσελοικυμένο βράδου
τή φρά γίρω χαροτά, τίς εύωδιές να χύνη,
και τ' άγεράκι τ' άπαλό, πούπνε στο λαγαδι
άπόμωκα στής ερημιάς τή νεκρά ν' άγορσθήνη.
'Αργά κατά τό σούφουτο, στο χλωσό λειβάδι
άγκαλιωσμένοι νοιώσαμε ν' απλώνεται ή γαλήνη,
και να μās λούξη δλαστά περυντώντα στο σπαθί,
με τίς χλωμές άχτίδες της, άπό φηλά ή σελήνη,
Μικρωί έποχή του βίου μας γλάνκοσταλ-γυμένη
Πόσο γοργά τής νεότης μας ή άνοιξι διαβαίει
και τής ζωής πως σβήνονται, οι άνθημένοι κήτοι.

Στο γρήγορο τό δάδα μας δλα
(ξεχνούνται. Μόνο
μένει με ά θυμια γλυκειά που φέρ-
(νει κάποιον πόνο
για κείνη που σου χάρισε, τό πρ-
(το καρδιαχτύπ.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΗΛΙΟΣ

